

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

محمد عمر قریشی- کابل

۱۸ اگست ۲۰۱۹

"آرامش گورستانی" صلح نیست!

شنبه- ۲۶ اگست ۱۳۹۸ - کابل: روز گذشته قبل از ظهر، جهت اشتراک در مراسم تدفین یک تن از اعضای نسبتاً دور خانواده، به "شهدای صالحین" رفته بودم. از آن جایی که دقیقاً از ساعت دهن اطلاع نداشتیم یک ساعت زود تر از دیگران به محل رسیدیم. زود رسیدن به محل تدفین فرصتی را مساعد ساخت تا اندکی با دنیای خاموشان خلوت نمایم. آنهایی که با گورستان شهدای صالحین و پهنای آن آشنا هستند می دانند که در آنجا امواتی دفن اند که صد ها سال از یک دیگر فاصله زمانی دارند. از لحاظ تکثر قومی از تمام اقوام افغانستان می توان در آنجا قبری یافت. از لحاظ جنسیت، زن و مرد در کنار یکدیگر دفن شده اند، از لحاظ موقعیت طبقاتی در زمان حیات، دارا و نادار هر دو در زیر خاک خوابیده اند.

چیزی که حتا جالب به نظر نمی رسد سکوت و آرامشی بود که بر تمام آن فضاء حاکم بود. سکوت و آرامش گورستانی! نه مردی از گور بر خاسته برزنی تجاوز می کرد، نه هم این قوم با آن قوم سر نزاع و مرافعه داشت و نه هم دارا بدان فکر بود که مقداری از گور نادار را به نفع خود تصاحب نماید. همه جا سکوت و آرامش! خلاف دساتیر مذهبی که مشوره می دهند حین گذر از بالای قبور انسان به فکر آخرت و تحفه ای که برای آن تدارک دیده باشد، من در تمام مدتی که تنها در بین قبوری که اصلاً نمی شناختم بیش از یک ساعت گذر نمودم به تنها چیزی کهفکر می نمودم آرامش و سکوتی بود که در آنجا مسلط بود.

نیاز به تفکر زیاد نبود تا بدانم که علت اینهمه سکوت و آرامش آن است که آنها "زنده نیستند"، "توانایی و آزادی ندارند" تا از گور های تنگ و تاریک شان بیرون شده، آنچه را می خواهند انجام دهند. غرق در همین افکار بودم که توسن ذهن، من را بیست سال به عقب برگردانده، دوران امارت طالب را در ذهنم تداعی نمود.

در آن زمان هم نسبتاً آرامش برقرار بود، جنگی در داخل شهر نبود، تجاوز به مال و جان و ناموس مردم مثل امروز به رسوائی نکشیده بود، در شهر جنگ و جدل بین این قوم و آن قوم وجود نداشت، هرچه بود طالب و تازیانه و شلاقش بود. در همین جا ذهن پرسید: ایا ما آن زمان زنده بودیم؟ آزادی و توانایی داشتیم تا مطابق میل خود زندگانی نمائیم؟ در یک مقایسه کاملاً ساده و صریح هر انسان منصفی می تواند متوجه شود که آنچه در آن زمان داشتیم و اینک برخی ها می خواهند آن را "صلح" جار بزنند صلح نه، بلکه سکوت و آرامش گورستانی بود. ما زندگانی بودیم که برای

زیستن در گور محکوم شده بودیم، حق نداشتیم سرهایمان را از گور بیرون کنیم و می بایست مردگان متحرکی می بودیم که طناب تحرکت ما را طالب در اختیار داشت.

هموطنان گرامی!

آنهایی را که می خواهند زیر نام صلح و امنیت و رقصیدن به ساز جدیدامپریالیسم امریکا و شرکاء بستر آمدن طالب را فراهم نمایند، دست شان را گرفته به یکی از گورستهای شهر کابل و یا ولایات ببرید، آرامش و سکوت گورستان را به آنها نشان دهید و از آنها بخواهید که فرق این گورستان خوابیدن مردگان را در گورهای شان، با زمان حاکمیت طالب مقایسه کنند. شاید آنها نیز این وجدان را داشته باشند که بگویند، "آرامش گورستانی" صلح نیست!

سرکها ما را می طلبد!!